

det vil koste en stor Mængde Penge og tillige kaste en overordentlig personlig Byrde over paa Befolkningen. Der er altsaa en stor Mængde Ting, hvortil der skal bruges Penge, og selv om den høitærede Finanzminister ikke i Dag forelægger en Lov om Erstatning for den Afgang, der vil fremkomme i Indtægterne som Følge af Loldformindfælsen, er jeg ingenlunde rolig for, at dette jo kan ske i et kommende Aar, naar vi først have givet Afskald paa disse Indtægter. Jeg er derfor i det Hele meget enig med den ærede sidste Taler i, at det er bedst, vi kunde os lidt paa denne Sag, og navnlig vilde jeg grumme gjerne have større Tilsiikring end den, jeg i dette Dieblik kan opnaa, for, at man ikke vil forlade denne indirekte Beskatning, der ikke trykker Folk, og som har den fortrinlige Egenkab, at der altid er Noget at tage Skatten af, i det Dieblik den kræves, og i Stedet for at indføre den direkte personlige Skat, som Skattekræveren forlanger uden Hensyn til om Personen har Penge i Lommen eller Noget at betale med. Dette er en meget slet Beskatningsform, som jeg vil modsætte mig saalænge jeg kan.

Jeg kan altsaa i det Vesentlige slutte mig til den ærede sidste Taler, og er ogsaa enig i, at flere Positioner i den nuværende Loldlov trænge til Forandring. — Med Hensyn til Handskerne skal jeg dog gjøre det ærede Medlem opmærksom paa, at han ikke har lagt Mærke til, at man skal søge dem under to forskellige Positioner, nemlig først under Skind og dernæst under Manufakturvarer, thi Handskerne høre naturligvis under Skind, men under Manufakturvarer staaer en Bemærkning om, at Beklædningsgenstande skulle svare et Lillæg af 30 pCt., og naar man lægger 30 pCt. til de 12 Sk., som Satsen er for Skind, saa faar man en Lold af lidt over 15 Sk. pr. Pd. paa Handsker, hvorved der ganske vist er skeet en betydelig Nedsættelse fra den tidligere Lold, som, hvis jeg ikke feiler, er 72 Sk. pr. Pd. Dette tror jeg nu i og for sig er ganske rigtigt. Jeg nævner dette som et Exempel paa, at der ganske vist er flere Poster i den foreliggende Loldlov, hvor den Bestyttelse man har indført, er større end den behøves, og naar den er større end den behøves, for at den vedkommende Industri kan bestaa, saa er den uretfærdig, saa er det jo en Byrde for Forbrugerne, som bør afløses. Med disse Bemærkninger skal jeg slutte, da Liden er saa langt fremrykket, idet jeg gjentagende skal udtale det Ønske, at vi ikke maa opgive nogen Del af den indirekte Beskatning, for saa vidt den skal afløses med en direkte Skat.

Finanzministeren: Ja, mine Herrer, jeg kan ikke værgе mig imod en foreløbig Indlæsningsbemærkning, som jeg imidlertid snart skal lade falde, men den er ikke uden Betydning, selv om jeg ikke nu forfølger den. For den, som behandler en saadan Sag paa to Steder i begge Thingene, er

der ikke sjelden Leilighed til at anstille en ganske forunderlig Betragtning, som vel kan vække nogen Betænkelse. Jeg tvivler jo vel ikke paa, at de forskellige ærede Medlemmer, som interessere sig for Sagen, tilfulde have gjort sig bekendt med de Forhandlinger om denne Sag, som er foregaaet paa et andet Sted, men Indtrykket er et forskjelligt, efter som det kommer fra Læsningen eller fra den umiddelbare Nærværelse, og jeg haaber, at man ikke vil tage mig det Ilde op, naar jeg siger, at den Tanke willkaarligt opstaaer hos mig, om der ikke mullig paa samme Tid, som der turde være for megen Bevægelighed i det ene Thing, af og til maatte vise sig Symptomer paa altsfor megen Ubevægelighed i det andet Thing. Uden at jeg nu nærmere skal forfølge denne Tanke i det Enkelte, hvad jeg ikke her føler mig opfordret til, saa ville ærede Medlemmer forstaa, at en saadan Betragtning maa have paaatvængt sig mig med megen Styrke og med en saadan Styrke, at den jo vistnok ogsaa under visse Forhold kunde faae en afgjørende Betydning. Jeg skal imidlertid, som sagt, ikke nu nærmere gaa ind derpaa, jeg er overbevist om, at Thingets ærede Medlemmer under Sagens videre Behandling ville tage Hensyn til den Tanke, som ligger paa Bunden af disse Bemærkninger, om jeg nu holder mig til Sagen selv, saaledes som den her i Dieblittet foreligger til 1ste Behandling. Som det saa ofte gaar i Livet, at Friheden er mere begrændset, end Mange tro, at der er en større Dvang, en større Nødvendighed tilstede end den, man just ved første Diekast lægger Mærke til, saaledes gaar det sandeligt ogsaa mange Gange for en Minister, saaledes er det ogsaa særlygt gaaet mig ved denne Sags Behandling. Der er jo Kjendsgjerninger, som beherske hele denne Sags Gang paa en afgjørende Maade, saaledes at det Spillerum, der her har været leynet i Ordets strengere Forstand, om jeg saa maa sige, for min aldeles fri og ubundne Overveelse, har været i høi Grad begrændset. Det vil aldeles forstaaes, at jeg først noget maa dvæle ved Nødvendighedssiden, om jeg saa maa sige, senere skal jeg udtale mig om Frihedssiden, og endda turde det maaske vise sig, at der ogsaa ved Frihedssiden har været en ikke ringe Nødvendighedsside. Det vil erindres, at dette Lovforslag er forelagt tidligere og under Forhold ikke lidet forskellige fra de nuværende politiske Forhold, det er blevet forelagt af min Forgænger for et Par Aar siden. Jeg tror, at man ikke let udenfor dette Land vilde drage i Tvivl, at naar 8 Aar vare gaaede, var der en stærk Opfordring til at revidere Loldloven. Det gjælder ikke blot om de to Thing, men det gjælder om os Danske overhovedet, at vi i mange Stykker ere paa engang for bevægelige og for ubevægelige. Paa visse Punkter og til visse Tider slaar ingen Ting til; naar Strømmen gaar i den Retning, ere vi aldeles umøjsomme, vi ville ikke lade os nøie med Noget, vi fordrer altsfor Meget, men til